

CONCLUSIONS A LA 2.ª PONÈNCIA

1. La contaminació ambiental consisteix en una sobre-càrrega dels sistemes de regulació de la naturalesa. Aquesta sobre-càrrega pot afectar els sistemes de transport o bé representar una intoxicació per a les diverses vies metabòliques. Sense oblidar que la contaminació no és un invent exclusiu de l'home no es poden entendre els problemes de contaminació si no considerem l'espècie humana i els seus productes com a part integrant de la naturalesa.

2. Quant als problemes concrets de contaminació que ens afecten cal destacar la manca d'informació disponible i, sobretot, la carència d'un plantejament global d'anàlisi de les dades recollides com a conseqüència, entre d'altres factors, de la infraestructura tècnico-administrativa deficient que hem heretat. Hom lamenta, especialment, la manca d'informació de l'impacte ambiental i dels efectes sobre la salut derivats de la utilització industrial de l'energia nuclear, per la qual cosa hom demana a les institucions públiques del nostre àmbit que apleguin totes les dades possibles i que les donin a conèixer de forma pública.

De tota manera, els exemples examinats suggereixen que ens trobem davant un grau de contaminació del medi considerable, similar al d'altres països industrialitzats.

3. El model de creixement actual és condicionat per l'alternativa energètica i els objectius de les polítiques nacionals. Aquests són, prioritàriament, els d'eficiència i rendibilitat i, secundàriament, els de salut o de qualitat del medi ambient, la qual cosa constitueix una important dificultat per tal d'influir la política general cap a un plantejament de protecció del medi.

Els problemes originats per l'anomenada crisi ecològica requereixen una tasca reguladora de l'Administració que no sigui, com fins ara als nostres països, repressora a posteriori.

Amb els coneixements actuals és possible de millorar considerablement la gestió dels recursos existents esmerçats en les polítiques ambientals. En aquest sentit, cal elaborar un cens de les fonts de contaminació que permeti racionalitzar les actuacions de l'Administració tot evitant la gestió per excepció, mitjançant un programa d'inspeccions estratègiques (segons la importància de l'impacte ambiental previsible de cadascuna de les fonts), el qual s'ha de bastir sobre la informació d'aquell cens.

Així mateix, convé evitar la superposició de les activitats de protecció del medi i de les interferències entre els organismes amb competències compartides per tal d'aconseguir una actuació coordinada i eficaç.

A les Autonomies s'ha de considerar la possibilitat d'elaborar una legislació i un conjunt de normes administratives especialment adequades a la problemàtica particular. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per exemple, permet la utilització de mitjans legals a l'efecte.

Es fa necessari difondre els coneixements tecnològics sobre els aspectes relacionats amb el medi, els quals assoleixen un interès especial en el nostre cas, donada la dependència tecnològica i industrial dels nostres països.

Finalment, cal valorar les necessitats de la població i avaluar l'eficàcia i l'eficiència dels recursos esmerçats.